

Nagy-Kőrös, april 21. 1853.

K. 573/845.

Kedves Domokos,

Levettem elkészítésre oly rendezes dolgot más, hogy többé nem is mentegestem magamat, hanem vállamvotok, a mint a sor hozza. Legérdekesebb újonságul az időjárásról endé, felfeltárási: soha se látott oly rossz idő, mint itt Kőrösön járt. Pesten már tán széltire ölverik a tavaszt, itt még most kezdődik a tél.

Az igaz, édes Domokos, hogy a test tehetlensége gácsolta a vers-, vagy levelezésben. Ez meglelet, de máskor már ne legyen így: élelműködés testnek az inercia kétszöröse borsátható meg, mint például a fának vagy kőnek. Mindenek felett pedig rólam e tekintetben se varrozzon hitet, hanem legyen serény mind a vers-, mind a levelezésben, mert így dukál az.

A gesztenye újonság - ha nem tréfa - igen rossz újonság. Sikerült csodálatos: az önkön még semmi jelentősége nem volt. Azt gondolom, hogy a pap csak rá akarja igazságon jövevényeire - csupa mondikáncriából. Sanyi igaz, hogy boldogabbat nem tehet, mint ha meg hal.

Sequitur altera pars.

Ittam, mindig ittam... A második sor rövid, talán

így? „Kiszíté a tokat vesztető kezem”

De nem így van: a negyedik sor hosszabb azt kell megnyesni.

„E szűrt imádom” a szűrt ki kellene vetni. Nem felel sem az erőteljes, midőn meglátják rajta hogy nem Kunst, hanem provokáció.

"A napnak előképe" mi alföldi emberrel ezt jól értjük, de ez előképe nem halványan ragyog, hanem piros gömbökkel emelkedik a látó kör fölé s belőle, mint burokból patak ki az igazi nap. Ha azonban előképe alatt a hajnali ércet, s ezt is lehet, így jó a metafora; de szebb volna amúgy, mert újabb.

Az egész különben jó. Szép a fordulát a két végzős, ha, ahhoz, kihez az egész versben még nem szólott. Az emelkedés benne, kezdettől végig, növekedésben: a képek mind merészebbek, s midőn az értelem legmagasabb fokára hágott, egy apostrofe a kedveshöz: valóban tyra!

Harudik az... parit. A humor még később jó meg, mondani; azonban nem azt próbálnám. Erőleg vidor s könnyű meuettel bír.

Halvokló katona. — Kincs ihlet nélkül, bár egy kis alsóru (al-páthoz) is sűrít benne. — Keress(él) nem ikes. "Tén anyám": jó kegyeletnek nem szava a vén. Gyöngédebb jó az öreg; de az ide nem fér; tehát: örz v. agg.

"Fekete remete,
Csillagos olvasón inádkozó éjjel"

Er vagy nagyon szép, vagy bombaszt. Az inádkozás esküvéje ugyan helyesen jó egy halvokló fejébe: az éj is elég ferese; hívált ha nem csillagos, s az ember nem épen a csillagos, ha nem, köveskerőleg. Remete

Lehetne,
Ha erre
Nem kéne:
Csak sine,
Mely, ime,
Fekete.



Ambar kérdés, hogy a remete fereseben jár-e? én egyet láttam életemben, s az oly barátfinú volt, mint a jó kundinnye magai de az olvasója! Sapperment! a golyók megravnak, de oly reménytelenül frészívra, hogy míg a remete felfürj, addig a halvokló katona frészív is megdi, csöülhet. Nagyjá Kálváninknar az ilyen képeket.

A végző két sor nagyon nagyon köznap: egy vidéki tragikus frízest frájuba való. Különben a forma új: kedves lenne jobb kivolyonással.

N. Kovácsiban. Hogy nem lehet közelebb,
hogy megismerik a versét? Igar! de,
sál végig. Keljesen sükenült. Nem névleges
nem: gyönyörű!

Hten áltja meg, eket. Domokos?
Htereken nekem több itly örömet, mint
er a Kovácsiban! Öleli

barátja
Aranyfűz



45.
m id
mint
é eudé,
it kö,
sarat,

lensége
k máskor
ia ha,
rag kö,
e varrón
ind a le,

rá
muni je,
csak
ábol.
nt ha meg,

talán

ill meg.

Nem fere,
y nem



Ura Domokosnak Keresve

Dok.

Nádor úrca 11. szám
2. emelet.

4

2.